

# РЕШЕНИЕ

№ 4731

гр. София, 15.07.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15  
състав**, в публично заседание на 06.07.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Полина Якимова**

като разгледа дело номер **11582** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Р. Е., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, представляван от адв. Я., оспорва Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“/ на завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление за издаване на виза № ANK 20002428 от 15.09.2020 г., обективиран върху стандартен формуляр с дата 02.11.2020 г.

В жалбата са въведени оплаквания, че актът е постановен при нарушение на материалния закон и Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, тъй като нарушава правото на турския гражданин на личен и семеен живот. Административният орган се позовава на чл.10, ал.1, т.23 и т.24 ЗЧРБ поради съмнение в пригодността на жилището, което съпрузите декларират, че ще обитават и заключава, че жалбоподателят е подал документи с невярно съдържание. Турският гражданин изразява недоумение кой от представените пред консулското длъжностно лице документи е с невярно съдържание и защо не е обсъдено реалното основание по заявлението за издаване на виза тип “D” - неговото качество на член на семейство на български гражданин - чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ.

В хода на устните състезания пълномощникът на Р. Е. претендира отмяна на акта като издаден в несъответствие със събраните в хода на съдебното дирене доказателства, както и със становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, а административната преписка да бъде върната на органа за ново произнасяне съобразно установената фактическа обстановка.

Ответникът - завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, чрез представител по пълномощие, излага становище за неоснователност на жалбата, тъй като обжалваният отказ е постановен при изяснена фактическа обстановка. Поддържа, че жалбоподателят е представил документи с неверни данни – обстоятелство, което не е успял да опровергае в хода на съдебното производство. Моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

На 27.10.2017 г. Р. Е. е сключил граждански брак с Г. А. А., български гражданин, в Б. В., А.. На 13.03.2018 г., гражданският брак е признат и регистриран в Република България - Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН], издаден от длъжностно лице по гражданското състояние в [населено място] (л.13).

На 14.07.2020 г. е сключен договор за наем между Г. А. А., наемател, и М. А. Х., наемодател за временно ползване на недвижим имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица], представляващ жилищна сграда – еднофамилна, с площ от 100 кв. м., състояща се от три стаи и санитарен възел (л.14).

С декларация с нотариална заверка на подписа от 15.07.2020 г. М. Х., собственик на гореописания имот, декларира, че ще приеме съпрузите Г. А. и Р. Е. в цитирания имот и ще им осигури необходимите условия за живеене (л.16).

Преписката съдържа искане за откриване на сметка на физическо лице до [фирма] от Г. А. с вносна бележка за сумата 1500 евро (л.38).

С декларация с нотариална заверка на подписа на Г. А. от 03.09.2020г. и декларация на Р. Е. пред завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място] от 15.09.2020 г. съпрузите декларират, че имат намерение да живеят в Република България, че са сключили граждански брак, който не цели заобикаляне, нарушаване, и противоречие с разпоредбите, регламентиращи режима на пребиваване на чужденците в Република България, че доброволно всеки поотделно се е съгласил, без заплахата или насилие, да сключи граждански брак, че към момента на съставяне на декларациите живеят заедно в едно жилище, находящо се в [населено място], [улица], че помежду си говорят и на двата езика – български и турски, които и двамата владеят, че от брака си нямат общи деца и изповядват една и съща религия.

На 15.09.2020 г., Р. Е. подава заявление за издаване на виза № ANK 20002428 от 15.09.2020 г. с правно основание чл.15, ал.1, вр. чл.24, ал.1. т.18 ЗЧРБ в Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

С писмо вх. № 5237/15.02.2021 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“ е пояснено, че заявлението за виза е разгледано от Териториална агенция „Национална сигурност“ (ТДНС) – Б., която със становище № Бс-31-4125/08.10.2020 г., заявява, че лицето не представлява заплахата за националната сигурност, поради което не възразява същото да получи виза.

От дирекция „Миграция“ – МВР е постъпила докладна записка на ОДМВР – Б. с рег. № 5382р-4564/06.10.2020 г., видно от която, за целите на съгласувателната процедура по заявлението за издаване на дългосрочна виза на турския гражданин младши експерт от Сектор „Миграция“ – Б. е посетил посочения в заявлението адрес: [населено място],[жк], [улица], където не е установен никой. По данни на съсед на адреса има много живеещи, които непрекъснато се сменят, къщата изглежда доста неугледно. Съседът сочи барака в дворното място до къщата, която е в окаяно състояние, твърдейки, че там живеят наематели. Служителят на МВР не успява да

установи собственика, а при опит да се свърже на посочените в БДС телефон на съпругата на жалбоподателя операторът информира че телефонът е грешен или непълен. От направената справка АИС ГК се установява, че съпрузите не са на територията на Република България, а Р. Е. не е посещавал страната от 2011г., когато му е била наложена забрана за влизане в РБ, отпаднала през 2014 г.

Становището на ОДМВР – Б., Сектор „Миграция“, с № УРИ 5382т-4710-14.10.2020 г. (л.76), е отрицателно, тъй като органът по административен контрол на чужденците приема, че случаят попада в хипотезите на чл.10, ал.1, т.23 и т.24 ЗЧРБ по следните причини: При извършената проверка на адрес [населено място],[жк], [улица], съпрузите не са открити. Телефоните, посочени за контакт на наемодателя М. Х. и на съпругата на турския гражданин са недостъпни; при извършване на оглед на мястото е установено, че постройките са неугледни, порутени и негодни за живеене; видно от извършена справка в АИС „Граничен контрол“, турският гражданин не е посещавал Република България от 2011 г., а съпругата му към момента не се намира в страната, поради което не могат да бъдат извършени необходимите проверки за установяване на фактите и обстоятелствата по реда на чл.26, ал.4 ЗЧРБ.

От справка с рег. № 328200-4222/02.03.2021 г. по описа на Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР (л.91), е видно, че съпругата на жалбоподателя Г. А. често е посещавала родината си в периода 2016 г. - 2021 г. - регистрирани са общо 20 влизания и излизания на и от територията на Република България. Справката показва, че Р. Е. за същия период няма регистрирани пътувания от и до България.

Разпитана пред РС Бургас в осз на 10.05.2021г. по ч гр. дело № 1617/ 2021г., М. Х., собственик на жилището, находящо се в [населено място], [улица] споделя, че познава Г. А., с която сключили договор за наем за шест месеца. Описва имота като състоящ се от три стаи, коридор, тоалетна и баня. Х. била наясно, че жилището ѝ ще се обитава от Г. и нейния съпруг. На семейството са предоставени трите стаи, коридора, банята и тоалетната, а собственикът Х. обитава кухнята в същата къща. Свидетелката заявява, че притежава имота от 22 години, както и че условията в него са много добри. Наясно е, че Г. А. е регистрирана на адреса, тъй като двете посетили общинската администрация по този повод. На въпроси на ответника Х. уточнява, че квадратурата на имота по документи е 100 кв.м. застроена площ и той представляваща еднофамилна къща. В двора има три постройки, имотът е снабден с електричество и питейна вода. На адреса освен Г. и Р. Е. са регистрирани и нейната внучка заедно със съпруга и детето ѝ. Трите постройки в двора са с отделни входи. Познава само Г. А. по повод отдаване под наем на имота си. Не е виждала Р. Е..

Разпитана в същото съдебно заседание, Г. А. споделя, че е сключила граждански брак с жалбоподателя, с когото пребивават в А., но възнамеряват да заживеят заедно в наетото от нея жилище, находящо се в [населено място], [улица], ако той дойде в България. Към датата на разпита тя живее на този адрес и е платила всичко дължимо по договора за наем. При предявяването на договора за наем свидетелката е категорична, че подписът, положен на него, е нейният.

З. Я., познаваща жалбоподателя и съпругата му от около 4 години, споделя, че дъщеря ѝ живее при тях на квартира. На свидетелката са известни намеренията на съпрузите да заживеят в България, наясно е къде се намира наетата от тях къща, която описва като състояща се от три стаи, баня и тоалетна с много добри условия. Г. е регистрирана на този адрес след като е сключила договор за наем.

Според заключението на СТЕ, изготвено след оглед на място на адреса на наетия имот

и придружено от снимков материал, в [населено място],[жк], [улица] съществуват жилищна сграда и постройка със складова функция. В кадастралната карта е заснета само жилищната сграда, която е със застроена площ от 55 кв.м. Тя е еднофамилна, едноетажна, с ограждаща тухлена зидария, скатен покрив - дървена конструкция с покритие от керемиди. Функционално свързаните помещения във вътрешното пространство са: коридор, санитарен възел, стая с кухненски кът и спални помещения. Жилищната сграда отговаря на нормата на чл. 40, ал.1 ЗУТ за жилище, предвид това, че има самостоятелен вход, кухненски кът, санитарен възел, повече от едно жилищно помещение и складово помещение извън сградата.

По инициатива на ответника по делото бе приета скица на сграда № 15-626680/ 11.06.2021г. на СГКК – Б. на еднофамилната жилищна сграда на посочения адрес с отразена застроена площ 55 кв. метра. Това обстоятелство е посочено и в заключението на СТЕ. В него обаче е пояснено, че на адреса в [населено място], [улица] съществуват жилищна сграда и постройка със складови функции. Сочи се изрично, че в кадастралната карта е заснета и отразена само жилищната сграда, чиято застроена площ е 55 кв. метра.

Видно от списък на лицата, регистрирани по настоящ адрес на адреса [населено място], кв. Акациите, [улица], на 14.07.2020г. това е сторила Г. А., на 14.07.2020г. М. Г. А. (л.89).

Показанията на свидетелите, един от които е заинтересован от изхода на спора (съпругата на жалбоподателя) са еднопосочни досежно описанието на наетия имот и съответстват на писмените доказателства – удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем. Различието в квадратурата на жилищната сграда е обяснимо с оглед пояснението на вещото лице (т.5.1), че в кадастралната карта е заснета и отразена само жилищната сграда, чиято застроена площ е 55 кв. метра. Но заключението е категорично, че освен нея в поземления имот е налична и постройка със складови функции. Добрите жилищни условия, за които единодушно свидетелстват А. и Х., се подкрепят от снимковия материал на вътрешните помещения независимо от компрометирания външен вид на сградата.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Оспореният акт е съобщен на адресата си на 02.11.2020 г. Жалбата е постъпила на АССГ на 16.11.2020 г., поради което е допустима съобразно чл.149, ал.1 АПК и изключението по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

Отказът е издаден от компетентен орган – завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в [населено място], Република Турция съобразно Заповед № 38/22.08.2017 г., вр. със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., издадена от министъра на външните работи в съответствие с чл.9г, ал.1 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато са налице някои от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ. При отказа се издава формуляр съгласно образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ. В разглеждания случай, правното основание за отказа са разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 23 и т.24 от ЗЧРБ. По силата на чл.10, ал.1, т.23 влизане в страната се отказва на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. А съгласно чл.10, ал.1, т.24 влизане в страната на чужденец се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на представените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надлежността на

направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Разпоредбата на чл. 8, § 1 КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Държавите, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 КЗПЧОС. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона, и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, § 2 са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата.

Правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ изисква органът да е доказал (чл.170, ал.1 АПК), че лицето, което е поискало издаване на виза, е представило документ с невярно съдържание или е декларирано неверни данни. Всяка една от визираните в разпоредбата предпоставки е достатъчна, за да се приеме, че е налице основание за отказ, т. е. изискването не е кумулативно, а алтернативно. В мотивите на оспорения отказ органът приема, че след извършена проверка е установено, че на посочения (в заявлението) адрес постройките са порутени и негодни за живеене, (касае се за) фиктивен адрес с цел получаване на пребиваване. Макар ответникът да не е посочил точно коя от двете алтернативни възможности, регламентирани в закона, счита, че е налице, от извода, че се касае за фиктивен адрес може да се заключи, че според органа неверните данни касаят годността за обитаване на жилището, предмет на договора за наем. Този извод се опровергава от заключението на СТЕ, придружено със снимки, които показват скромни, но достатъчни условия за живеене. Освен това заключението е категорично, че жилищната сграда отговаря на нормата на чл.40, ал.1 ЗУТ за жилище.

Що се отнася до хипотезата по чл.10, ал.1 ,т.24 ЗЧРБ, тя визираща наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. Когато дадена правна норма съдържа алтернативни възможности, за да бъде издаденият на нейно основание акт законосъобразен, органът трябва точно да посочи коя от предпоставките счита, че е налице. Това не е сторено въпреки че от фактическите основания, посочени от ответника може да се заключи, че е поставена под съмнение истинността на съдържанието на представените от Р. Е. документи без те да са конкретизирани, което съществено засяга правото на защита на засегнатия от акта турски гражданин.

Основанията, посочени от решаващия административен орган, произтичат от констатациите и отрицателното становище на ОДМВР – Б., Сектор „Миграция“, изготвено за нуждите на съгласувателната процедура, от което е видно, че позоваването на нормите на чл.10, ал.1, т.23 и т.24 ЗЧРБ е направено след като ОДМВР – Б. не е успяла да извърши проверка на фактите и обстоятелствата по чл.26, ал.4 ЗЧРБ. Действително, проверките за достоверност и надеждност на декларираните

от заявителя данни са част от нормативно установената процедура (чл.26, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим) и основен принцип по чл.9з, ал.3 ЗЧРБ. В разглеждания случай органите на дирекция „Миграция“ – МВР не са установили контакт със съпругата на жалбоподателя, за да извършат проверки на обстоятелствата по чл.26, ал.4 ЗЧРБ.

Безспорно установено е, че Р. Е. и Г. А. са сключили брак три години преди турският гражданин да подаде заявление за виза тип „D“. Обстоятелството, че жалбоподателят и съпругата му живеят заедно в А. (там е сключен гражданският брак) е потвърдено от показанията на св. Я., чиято дъщеря живее при тях под наем. От справката, представена от Главна дирекция „Гранична полиция“ е видно, че съпругата на жалбоподателя често пътува до България, което е показателно за нейната свързаност със страната ѝ на произход. От същата справка е видно и че след наложената забрана за влизане в Република България на Р. Е., въпреки отпадането ѝ през 2014 г., той не е нарушавал граничния или паспортно-визовия режим, а е заявил желанието си да се ползва от правото си по чл.15, ал.1, вр. чл.24, ал.1. т.18 ЗЧРБ в качеството си на съпруг на български гражданин. Въпреки положителното становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ и заявеното основание от жалбоподателя, ОДМВР – Б., Сектор „Миграция“ и длъжностното лице към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, са изследвали единствено наетия от съпрузите имот и след като са предположили, че същият не е годен за живеене, без да изследват другите относими обстоятелства по подаденото от жалбоподателя заявление за виза, са преценили, че същият се е ползвал от документи с невярно съдържание с цел получаване на виза.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора само жалбоподателят има право на разноси, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено преди края на устните състезания искане.

Така мотивиран, съдът

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“/ на първи секретар завеждащ консулска служба /3./ - А. на Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, по заявление за издаване на виза № ANK 20002428 от 15.09.2020 г., с правно основание чл.15, ал.1, вр. чл.24, ал.1. т.18 ЗЧРБ, обективизиран върху стандартен формуляр с дата 02.11.2020 г

ИЗПРАЩА административна преписка на административния орган за мотивирано произнасяне по искането на Р. Е. от 15.09.2020 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: